

COLLEGE VAN TOEZICHT VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

20-21 Uitspraak van het College van Toezicht van de Nederlandse Vereniging van pedagogen en Onderwijskundigen (hierna: de NVO) inzake het klachtschrift van (...) (hierna klaagster) jegens (...) (hierna verweerster)

Samenstelling van het College van Toezicht van de NVO

De heer mr. T.J. Dorhout Mees (voorzitter), mevrouw drs. C.E.H.M. Backhuijs-Raijmakers (lid), de heer dr. F.C.P. van der Horst (lid) en mevrouw drs. S. Klimesova (lid).
Ambtelijk secretaris: mevrouw mr. J. Siemons

Het College van Toezicht (hierna: het College) heeft het volgende overwogen en beslist:

1. Verloop van de procedure en ontvankelijkheid

Op 10 december 2020 ontving het College van Toezicht via de e-mail een klachtschrift gedateerd 4 december 2020 over verweerster. Het College bevestigde de ontvangst bij e-mail van 20 december 2020. Klaagster deelde desgevraagd bij e-mail van 20 december 2020 mee het klachtschrift niet bij een andere tuchtrechtelijke instantie te hebben ingediend.

Het College verklaarde de klacht op 28 december 2020 ontvankelijk. Bij brief van 7 januari 2021 verzocht het College aan verweerster om binnen vier weken een verweerschrift in te dienen.

Het College ontving het ongedateerde verweerschrift per post op 4 februari 2021.

Het College informeerde partijen bij brief van 25 maart 2021 dat was besloten om in deze zaak een hoorzitting te houden. Voorts werd verweerster bij gelijke brief om aanvullende informatie gevraagd.

Verweerster verstreekte aanvullende informatie bij e-mails van 1 en 13 april 2021.

Klaagster bezorgde in persoon op 2 mei 2021 aanvullende informatie bij het Bureau van de NVO.

De hoorzitting vond plaats op 17 mei 2021 via Microsoft teams. Van de hoorzitting is een verslag opgesteld dat tegelijk met de uitspraak aan partijen is verstrekt. Het verslag maakt geen deel uit van de uitspraak.

In de hoorzitting werd aan klaagster de gelegenheid gegeven om tot uiterlijk één week na de hoorzitting aanvullende informatie te verstrekken. Klaagster verstreekte deze bij e-mail van 17 mei 2021. Verweerster reageerde hierop bij e-mail van gelijke datum. Vervolgens verstreekte verweerster uit eigen beweging bij e-mail van 20 mei 2021 aanvullende informatie. Zij zond deze gelijktijdig, in de cc, naar klaagster. Klaagster reageerde hierop in een e-mail van 21 mei 2021. Het College besloot vervolgens om verweerster op 31 mei 2021 een toelichting te vragen op de aanvullende informatie van 20 mei 2021. Op 10 juni 2021 verstreekte verweerster deze toelichting. Klaagster reageerde hierop bij e-mail van 13 juni 2021.

2. De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden, kan van het volgende worden uitgegaan.

1. Klaagster is de moeder van dochter X (geboren in augustus 2006) en dochter Y (geboren in

december 2010). Klaagster en vader gingen eind 2019 uit elkaar. Beide ouders hielden het gezag over hun twee dochters.

2. Verweerster heeft sinds 2010 een zelfstandig gevestigde hulpverleningspraktijk. Zij begeleidt kinderen en ouders in de thuissituatie en in het onderwijs. Begin 2017 ging verweerster een professionele relatie aan met beide dochters. Sindsdien zag verweerster de dochters bijna wekelijks.

3. Klaagster beëindigde de hulpverlening via een WhatsApp-bericht op 2 oktober 2020.

4. Op 3 november 2020 stuurde verweerster een e-mail naar klaagster. Hierin stond -voor zover hier van belang- het volgende:

‘Je hebt me veel appjes gestuurd. Ik betreur oprecht dat alles zo is gelopen als het gegaan is. Ik heb me altijd graag voor jullie gezin en dochter X en dochter Y ingezet.

Hierbij mijn reactie:

(...)

‘Ik heb je nooit in een kwaad daglicht willen zetten. Ik heb aangegeven heel graag nog een keer bij vader af te spreken, zodat ik ook daar een observatie kan doen. Het heeft lang geduurd, maar ik zou zaterdag (7 november 2020; CvT) naar hem kunnen gaan om de kinderen (nog 1x) te zien en natuurlijk ook om de situatie daar te zien.’

5. Verweerster zag de dochters voor het laatst op 7 november 2020. Het afscheid vond plaats bij vader.

6. Klaagster stuurde verweerster diezelfde dag, 7 november 2021 om 20.00 uur, een e-mail. Hierin stond -voor zover hier van belang- het volgende:

‘Ik heb vernomen dat je bij vader bent geweest.
Ik heb hier geen toestemming voor gegeven.’

7. De werkzaamheden van verweerster werden betaald uit een pgb (persoonsgebonden budget) voor dochter X en een pgb voor dochter Y. De beheerder van deze budgetten is de Sociale Verzekeringsbank (SVB).

3. Het standpunt van klaagster en de klachten

De klachten houden, zakelijk weergegeven, in dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de Beroepscode NVO.

1. De eerste klacht is dat verweerster niet de juiste hulp heeft verleend aan de dochters van klaagster.

2. De tweede klacht is dat verweerster niet aan correcte verslaglegging heeft gedaan. De verslaglegging bevat niet-relevante stukken of leugens.

3. De derde klacht is dat verweerster niet naar afspraak heeft gehandeld. Zo zou verweerster huiswerkbegeleiding opstarten voor dochter X maar dit is nooit gebeurd.

4. De vierde klacht is dat verweerster vertrouwelijke informatie aan vader heeft doorgegeven. Nadat

klaagster de hulpverlening had gestaakt, was verweerster met een afscheidsvoorstel gekomen. Klaagster heeft ermee ingestemd dat verweerster een kaartje naar de dochters kon sturen. Klaagster wilde namelijk eerst zien hoe haar dochters hierop zouden reageren. Het kaartje is nooit gekomen. Verweerster heeft daarna op 7 november 2020 bij vader en zonder klaagsters toestemming afscheid genomen van de dochters. Daarbij is er vertrouwelijke informatie doorgegeven.

5. De vijfde klacht is dat verweerster niet in het belang van de kinderen heeft gehandeld.

6. De zesde klacht is dat verweerster niet consequent is geweest in haar afspraken.

7. De zevende klacht is dat verweerster de facturen van de SVB altijd gecorrigeerd heeft teruggestuurd.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster brengt in reactie op de klachten -zakelijk weergegeven- het volgende naar voren.

1.1. Verweerster is in maart 2017, via een gezondheidszorgpsycholoog met wie zij lange tijd nauw heeft samengewerkt, terecht gekomen bij het gezin van klaagster. De gezondheidszorgpsycholoog stopte met haar praktijk en vroeg aan verweerster of zij het gezin verder wilde begeleiden.

1.2. Klaagster liep tegen problemen aan in de opvoeding en omgang met de jongste dochter Y en voelde zich niet gehoord door de hulpverlening en de instanties. Klaagster wilde duidelijkheid over de diagnose van dochter Y. Verweerster is deze uitdaging aangegaan door naast klaagster te gaan staan. Verweerster heeft de contacten met klaagster als prettig en positief ervaren. In 2017 was mogelijk sprake van frontaalkwabepilepsie bij dochter Y. Na herhaalde opnamen in het ziekenhuis is geen epilepsie vastgesteld. In een daaropvolgende periode is uitgegaan van migraine bij dochter Y maar ook dit bleef bij een hypothese.

1.3. Inmiddels was wel duidelijk geworden dat sprake was van prikkelgevoeligheid bij dochter Y. Verweerster heeft hier zeer veel aandacht aan besteed in de begeleiding. Ruimtes en tijd werden voorzien van visuele ondersteuning met pictogrammen en plaatjes van gebaren. Gebruik werd gemaakt van het 'stoplicht' en 'draakje vurig'. Verweerster heeft hiermee handvatten geboden voor de dag-invulling en het stressniveau bij dochter Y. Verweerster is enkele keren op school gaan observeren om een verklaring te vinden voor het feit dat juist na schooltijd sprake was van overprikkeling en het op school goed ging.

1.4. Verweerster heeft één-op-één-begeleiding aan dochter Y gegeven met creatieve, sensorische en ontspannende activiteiten na schooltijd. Verweerster heeft ook de werkvorm NmG (Nederlands met Gebaren) geadviseerd. Zij heeft samen met klaagster naar een logopediste gezocht die NmG heeft geleerd aan klaagster en dochter Y. In 2020 heeft dochter Y tegen verweerster gezegd dat zij NmG niet langer wilde gebruiken.

1.5. De contacten met dochter Y vonden meestal plaats op de donderdagochtenden vóór schooltijd. De begeleiding vond plaats van maart 2017 tot oktober 2020. Toen de relatie tussen de ouders eind 2019 veranderde, is vader meer vragen gaan stellen aan verweerster. Deze gingen met name over de diagnostiek, het uitblijven van een diagnose en de medicatie van dochter Y. Dit heeft geleid tot strijd tussen de ouders en tot nieuwe vragen en observaties van verweerster. In deze periode

ondersteunde verweerster beide ouders met het opstellen van een ouderschapsplan.

1.6. De echtscheiding, de nieuwe woonsituatie en alle bijkomende veranderingen heeft verweerster uitvoerig met de twee dochters besproken met behulp van methodieken, zoals 'Bang Blij Boos' en 'ik hoor bij jullie allebei'.

1.7. Er waren naast de zorgen voor dochter Y ook altijd veel zorgen om dochter X met name in de sociale contacten, rondom automutilatie en rondom school. Verweerster heeft om deze reden contact gezocht met de school van dochter X via de e-mail en telefonisch. Verweerster heeft vanaf de zomer van 2019 tot het voorjaar van 2020 ook enkele keren contact gehad met de zorgcoach en de mentor van dochter X.

1.8. Klaagster heeft via WhatsApp op 2 oktober 2020 de werkzaamheden van verweerster als vertrouwenspersoon van de dochters abrupt stopgezet. Dit is gebeurd zonder overleg met vader en zonder hem hiervan op de hoogte te brengen. Klaagster heeft hiermee haar dochters enorm geraakt en tekort gedaan. Klaagster heeft hiermee ook de afspraken van het gezamenlijk gezag overschreden

1.9. Omstreeks deze datum bereikte verweerster het verzoek van organisatie A om een zorgmelding te doen omdat door de actie van klaagster geen vertrouwenspersoon meer in beeld was. Verweerster heeft dit gedaan.

1.10. Verweerster heeft aan klaagster gevraagd of ze de dochters een kaartje mocht sturen als vorm van afscheid. Hierop heeft verweerster geen reactie ontvangen. Haar verzoek resulteerde in WhatsApp-berichten waarin klaagster haar verweet dat zij het vertrouwen van dochter X had geschonden. Verweerster heeft hieruit afgeleid dat een kaartje niet welkom was. Hierop heeft verweerster op 3 november 2020 via de mail aan klaagster bericht dat ze graag op 7 november 2020 een afscheidsmoment wilde plannen met de dochters. Verweerster wilde dit doen zodat de dochters vertrouwen hielden in de hulpverlening en niet verder moesten leven met de gedachte dat een vertrouwenspersoon ineens na ruim 3,5 jaar wekelijks contact uit beeld kon verdwijnen. Dit afscheidsmoment zou plaatsvinden bij vader omdat de dochters daar dat weekeinde waren. Klaagster was met dit voorstel bekend maar heeft geen reactie gegeven. Verweerster is naar de afspraak gegaan. Het afscheid is emotioneel verlopen. Nog diezelfde avond kreeg verweerster een e-mail van klaagster dat ze geen toestemming had gegeven voor dit afscheid. Uiteindelijk heeft dit geresulteerd in de onderhavige klacht.

1.11. Op 7 november 2020 heeft klaagster haar om een afschrift van de dossiers gevraagd. Verweerster heeft vervolgens op 10 november 2020 kopieën van de documenten naar klaagster gestuurd per aangetekende post en per beveiligde e-mail.

2.1. Wat betreft de eerste klacht merkt verweerster op dat het ziektebeeld bij beide dochters niet heel concreet was. Later bleken de gestelde diagnoses niet correct te zijn. Verweerster heeft steeds de (hulp)methodes toegepast die de Beroepscode 2017 van de NVO voorschrijft.

2.2. In reactie op de tweede klacht merkt verweerster het volgende op. Vanaf het moment dat organisatie A in beeld kwam, is aan verweerster verzocht om verslagen op te stellen van haar gesprekken met de dochters zodat verweerster de verslagen ook naar organisatie A kon sturen. Verweerster was namelijk de enige die de dochters sprak in de thuissituatie. Het was voor verweerster de eerste keer dat zij verslagen opstelde in een conflictsituatie, te weten de

vechtscheiding tussen klaagster en vader. Zij heeft geprobeerd hierin zorgvuldig te zijn. Zij was zich echter niet voldoende bewust van de impact van een bepaalde formulering die zij naar eer en geweten heeft gebruikt. Op verzoek van klaagster heeft zij de formulering aangepast. Verweerster is wettelijk verplicht om de verslagen naar beide ouders te sturen aangezien beiden het gezag hebben. Het kan dan voorkomen dat in het verslag zaken staan die ouders niet prettig vinden om te lezen.

2.3. Wat betreft de derde klacht zou verweerster afspraken over en voor school hebben gemaakt met dochter X en klaagster. De school zou daarmee niets hebben gedaan maar verweerster heeft wel degelijk actie richting school ondernomen. Het geven van huiswerkbegeleiding is strijdig met een pgb. Verweerster heeft dit om die reden niet gedaan maar zij heeft wel gewerkt aan het scheppen van voorwaarden om ervoor te zorgen dat het huiswerk zo goed mogelijk kon worden gedaan. Bij dochter X heeft zij dit gedaan met dagkaarten en de stappen van Meichenbaum.

2.4. Wat betreft de vierde klacht is het zo dat de vader recht heeft op informatie over zijn dochters aangezien hij het gezag heeft. Verweerster is verplicht om hem informatie te verstrekken als hij hierom verzoekt.

2.5. Wat betreft de vijfde klacht, is het zo dat verweerster altijd het belang van de dochters voorop heeft gesteld. Daarnaast heeft zij heel lang geprobeerd om de belangen van alle partijen in het oog te houden. Dit was soms helaas onmogelijk.

2.6. Ten aanzien van de zesde klacht merkt verweerster op dat zij de afspraken die zij heeft gemaakt, steeds is nagekomen.

2.7. Wat betreft de facturen van verweerster, de zevende klacht, is het zo dat klaagster deze moest voorzien van een handtekening en daarna doorsturen naar de SVB voor uitbetaling aan verweerster. De communicatie hierover verliep dus tussen klaagster en de SVB. Bij de laatste facturen van dochter X bleek dat aanvullende gegevens in de omschrijving nodig waren. Verweerster heeft vervolgens de gecorrigeerde facturen aan klaagster verstrekt. Blijkbaar zijn deze wederom niet goedgekeurd om voor verweerster onbekende redenen. Hierdoor heeft verweerster nog altijd geen betaling ontvangen.

3. Verweerster kijkt over de periode van maart 2017 tot september 2020 terug op een positieve samenwerking met het gezin en een prettige communicatie. De houding van klaagster is veranderd nadat haar bekend was geworden dat verweerster een zorgmelding had gedaan. Terugkijkend zou verweerster kunnen zeggen dat ze in de loop de jaren te betrokken is geraakt bij het gezin. Zij heeft de zaken voor alle partijen goed willen doen maar dit was helaas onmogelijk. Natuurlijk kiest zij in eerste instantie altijd partij voor de kinderen. Klaagster heeft haar ook gezien als vertrouwenspersoon voor zichzelf en verweerster heeft wellicht de indruk gewekt, of in ieder geval laten bestaan, dat zij dit ook was. In een volgende situatie zal verweerster zich ervan vergewissen dat zij duidelijke kaders schept over wat men van haar kan verwachten en wat niet. Als blijkt dat dit problemen geeft, zal zij in het vervolg eerder haar werkzaamheden staken en zorgen voor een goede overdracht naar een goede vervangende partij.

5. Aanvullende informatie verweerster

Verweerster deelde op 1 en 13 april 2021 samengevat nog het volgende mee.

5.1. Verweerster zag in haar bijna wekelijkse contacten met de dochters vooruitgang. Doelen werden bereikt maar door nieuwe uitdagingen op grond van leeftijd (nieuwe scholen, puberteit) en nieuwe situaties (echtscheiding, verhuizing, relaties, pesterijen) kwamen er weer nieuwe doelen bij.

5.2. Elke behandeling bestond uit een gesprek waarin verweerster doelen evalueerde aan de hand van open vragen. Soms werd door klaagster of de dochters een onderwerp aangereikt. Bovendien werd teruggegrepen op de situatie van afgelopen week, en soms over een iets langere periode. Aan de hand van schaalvragen werd bepaald of doelen bereikt waren of dat doelen bleven staan.

5.3. Met dochter Y werd wekelijks gewerkt aan oefeningen voor haar zelfvertrouwen. Meestal werd met een methodiek gewerkt, een spel of een (werk)boek, om psycho-educatie aan te bieden. Of zoals 'Bang Boos Blij' in de periode van de echtscheiding van ouders. Ook werden lichamelijke oefeningen ingezet voor de beweging en de afwisseling. Dit gebeurde een hele tijd aan de hand van een time timer omdat dit structuur en duidelijkheid met zich bracht. Standaard werd afgesloten met de mogelijkheid om vragen te stellen en -zeker bij dochter X- met doelen voor de komende week.

5.4. De ouders zijn bij organisatie A terecht gekomen vanwege de echtscheiding. Klaagster is in eerste instantie naar organisatie A gegaan voor zichzelf. Vanuit organisatie A is toen contact met verweerster opgenomen. In gesprekken met meerdere medewerkers van organisatie A, de ouders en verweerster is toen vastgesteld dat er zorgen waren rondom de thuissituatie en dat verweerster de enige persoon was vanuit de hulpverlening die met beide kinderen praatte en ze wekelijks zag. Om die reden is aan verweerster gevraagd de gesprekken vast te leggen en de rapportages met organisatie A te delen. Hiervoor heeft verweerster steeds toestemming van beide ouders gevraagd en gekregen. In eerste instantie wilde klaagster dat de rapportages eerst naar haar werden gestuurd, en na haar toestemming aan vader. Verweerster heeft hiervoor contact opgenomen met het kwaliteitsregister van de NVO en klaagster vervolgens laten weten dat dit niet is toegestaan. Omdat beide ouders het gezag hebben, moest de rapportage (gelijktijdig) naar beide ouders worden gestuurd. De ouders waren derhalve betrokken bij de verslaglegging aan organisatie A.

6. Aanvullende informatie klaagster

Klaagster deelde op 2 mei 2021 samengevat nog het volgende mee.

1. Klaagster vindt het heel vervelend dat verweerster het woord 'vechtscheiding' gebruikt in haar verweer.

2. Klaagster is in eerste instantie met organisatie A in zee gegaan voor haar eigen geestelijk welzijn. Zij is via de praktijkondersteuning van de huisarts bij deze organisatie terecht gekomen.

3. De samenwerking met verweerster is mede door het ouderschapsplan grimmig geworden. De verslagen van verweerster uit het laatste half jaar van de hulpverlening, bevatten onwaarheden en niet-relevante informatie. Het meest opvallend hierin is de focus op het privéleven van klaagster en haar nieuwe partner.

4. Klaagster heeft nooit aan verweerster gevraagd om huiswerkbegeleiding te geven.

5. Verweerster heeft over de betaling van haar facturen zelf contact opgenomen met de SVB. Klaagster vraagt zich af of dit mag.

7. De hoorzitting

1. Klaagster bracht in de hoorzitting van 17 mei 2021 -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

1.1. Klaagster licht haar tweede klacht over de niet-correcte verslaglegging van verweerster als volgt toe. In het begin rapporteerde verweerster naar waarheid. Dit veranderde eind 2019, toen duidelijk werd dat er een echtscheiding aan zat te komen en organisatie A bij het gezin werd betrokken. Verweerster rukte vanaf dat moment de zaken steeds uit hun verband in haar verslagen. Zo schreef ze dat dochter Y in haar pyjama liep bij één van verweersters bezoeken aan klaagster. Dochter Y had die dag echter een aanval gehad met hoofdpijn en zat ziek thuis. Dan zit iemand nog in zijn pyjama. Als dit niet erbij wordt vermeld, wordt iemand op een onjuiste manier neergezet. De verslagen van verweerster gingen ook naar organisatie A en vader. Klaagster moest aan het einde van de hulpverlening steeds de verslagen corrigeren. Elk verslag gaf strijd en onduidelijkheid.

1.2. Klaagster licht haar vierde klacht over de vertrouwelijke informatie die verweerster aan vader heeft doorgegeven als volgt toe. In de gesprekken die klaagster met vader had nadat hun relatie was verbroken, kwam hij met schetsjes over de situatie bij klaagster thuis waarvan zij dacht 'dat heb ik nooit zo met hem gedeeld'. Het ging dan over details over een slaapkamer, het huis, klaagsters nieuwe vriend, medicatie en als klaagster iets leuks had gedaan met de kinderen. Situaties waarbij alleen klaagster en verweerster aanwezig waren geweest. In reactie op de vraag van het College in hoeverre dit vertrouwelijke informatie is, antwoordt klaagster dat het genoeg zegt dat zij haar nieuwe woning heeft gekregen met een urgentieverklaring omdat vader haar had mishandeld. Als zij details over haar woonsituatie met hem wilde delen, wilde zij zelf bepalen hoe en wanneer dit zou gebeuren.

1.3. Klaagster neemt het verweerster heel kwalijk dat ze een zorgmelding heeft gedaan nadat de begeleiding door verweerster was gestopt. Verweerster heeft dit wel aan haar meegedeeld maar niet met haar gedeeld.

1.4. Wat betreft het geven van toestemming aan verweerster om op 7 november 2020 afscheid te nemen van de kinderen, merkt klaagster op dat zij hiervoor nooit toestemming heeft gegeven. Toen zij de e-mail van verweerster van 3 november 2020 hierover ontving, had zij zich afgevraagd wat de meerwaarde was van een dergelijk bezoek. Er was op dat moment nog veel onrust. Zij wilde zeker geen laatste bezoek aan de kinderen bij vader die nooit bij de begeleiding betrokken was geweest. Klaagster zou het afscheid liever zelf hebben geregeld. Zij heeft heel duidelijk 'nee' gezegd op het verzoek van verweerster om op 7 november 2020 afscheid te nemen.

2. Verweerster bracht in de hoorzitting van 17 mei 2021 -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

2.1. Van 2017 tot 2019 heeft verweerster een fijne werkrelatie gehad met klaagster. Verweerster is van mening dat zij 'te betrokken' is geraakt bij het gezin omdat zij cadeautjes van klaagster heeft aangenomen voor haar kinderen met Sinterklaas en omdat zij heeft geappt en gebeld met het gezin tijdens de vakantie en in het weekeinde. Verweerster is van mening dat zij de grens tussen privé en werk niet genoeg in het oog heeft gehouden en dat zij deze in de toekomst beter moet bewaken. Zij heeft van deze zaak geleerd dat zij duidelijker moet zijn richting haar cliënten over haar bereikbaarheid.

2.2. Verweerster is in eerste instantie bij het gezin gekomen voor de jongste dochter vanwege onduidelijkheid over het ziektebeeld. De oudste dochter is ook meteen in beeld gekomen met een hulpvraag. Pas later, toen de ouders gingen scheiden, is organisatie A bij het gezin betrokken geraakt omdat klaagster zelf ook een hulpvraag had. Organisatie A heeft toen gevraagd of de ouders van iemand anders hulp wilden in verband met de scheiding. Beide ouders verklaarden dat ze voldoende vertrouwen hadden in verweerster om dit traject met haar in te gaan. Op dat moment is haar rol wat veranderd. De twee dochters waren vanaf het begin haar cliënten. Verweerster is de vertrouwenspersoon geweest van de dochters en niet van klaagster. Zij is geen behandelaar geweest. Zij heeft de dochters begeleid op verzoek van de ouders, en dan met name op verzoek van klaagster.

2.3. In reactie op de vraag van het College waarop verweerster begeleiding bood en of dit gaandeweg is veranderd, deelt verweerster mee dat bij dochter Y een vermoeden bestond van een zeldzame vorm van epilepsie. Het is echter niet gelukt om deze aan te tonen. Gaandeweg is losgelaten dat een diagnose moest worden gesteld bij dochter Y. Daarna is de begeleiding gericht geweest op het voorkomen van prikkels. De werkhypothese is toen geweest dat sprake was van overprikkeling en dat in die context begeleiding moest worden ingezet. Bij elke evaluatie van de begeleiding is de vraag aan de orde geweest of deze moest worden verlengd. Klaagster wenste steeds door te gaan en er kwamen steeds nieuwe vragen bij. Zo werd niet duidelijk wat ten grondslag lag aan het gedrag van dochter Y. En de vertrouwensband was fijn. Zo is het traject steeds langer gaan duren. Dit gold ook voor dochter X. Bij dochter X kwamen nieuwe vragen op omdat ze te maken kreeg met pesterijen, puberproblemen en van school wisselde. Er waren steeds redenen om de begeleiding voort te zetten waarbij inderdaad de begeleidingsvraag veranderde. Verweerster heeft zich wel eens afgevraagd of het verstandig was om elke volgende vraag te beantwoorden, maar niet heel lang omdat de begeleiding heel goed verliep. Het leek haar niet gek om hiermee door te gaan. Alleen aan het einde heeft verweerster zich afgevraagd of ze eerder had moeten stoppen.

2.4. De overweging van verweerster om een melding te doen bij Veilig Thuis was dat de hulpverlening op 2 oktober 2020 door klaagster was stopgezet en dat vader hierbij niet was betrokken. Organisatie A heeft toen tegen verweerster gezegd 'Als dit gebeurt, kan je niet anders doen dan een zorgmelding'. Vandaar dat zij dit begin oktober 2020, na het stopzetten van de hulpverlening, heeft gedaan. De zorgen die bestonden, waren dat de dochters ineens geen vertrouwenspersoon meer hadden.

2.5. De redenen voor verweerster om na de beëindiging van de hulpverlening op 2 oktober 2020 toch nog contact te hebben met de dochters, waren tweeledig. Allereerst had verweerster wekelijks intensief contact gehad met de dochters. Voor de toekomst van de kinderen met nieuwe vertrouwenspersonen was het beter als er een afscheid zou zijn. De tweede reden was dat er al een tijdje een verzoek lag om nog een keer bij vader te kijken. Deze afspraak veranderde steeds omdat de kinderen dan toch niet bij hem waren. Zij heeft klaagster via de e-mail op de hoogte gesteld dat zij die zaterdag 7 november 2020 op bezoek zou gaan bij vader en dat zij de kinderen nog een keer wilde zien. Dit was natuurlijk geen toestemming. Verweerster is blij dat zij het contact met de dochters netjes heeft kunnen beëindigen door hen op 7 november 2020 nog één keer te zien. Toen zij diezelfde avond een e-mail van klaagster kreeg dat deze actie nog gevolgen zou hebben, realiseerde verweerster zich dat ze dit anders had moeten doen. In de toekomst zorgt verweerster ervoor dat zij schriftelijke toestemming heeft van beide ouders voor dit specifieke stuk.

2.6. Verweerster wilde dat zij in dit dossier sommige dingen anders had aangepakt, terugkijkend op haar werkzaamheden. Zo heeft zij in haar verslaglegging aan organisatie A geschreven dat dochter X 'bang' zou zijn voor de nieuwe partner van klaagster terwijl dochter X aan verweerster had verteld dat ze zich door hem 'geïntimideerd' voelde. Dit is niet helemaal hetzelfde als bang zijn.

2.7. Als verweerster iets schreef over 'niet aangekleed' zijn, was dit niet oordelend bedoeld. Wellicht had zij hierover beter moeten nadenken.

2.8. Inmiddels heeft de SVB verweersters laatste facturen betaald.

8. Aanvullende informatie klaagster na hoorzitting

Klaagster deelde tijdens de hoorzitting mee dat zij heel duidelijk 'nee' heeft gezegd op het verzoek van verweerster om op 7 november 2021 afscheid te mogen nemen van de dochters. Klaagster bood aan om het bewijs hiervan naar het College te sturen, direct na de hoorzitting. Het College stemde in met dit aanbod. Klaagster zond vervolgens op 17 mei 2021 kopie van een conversatie via WhatsApp tussen haar en verweerster. Een van de berichten van klaagster in deze conversatie dateert van 18 november 2020 en luidt als volgt:

'Ik heb mijn vraag tekens om je toestemming te geven.
Voor het belang vd meiden ja.
Voor het verdraaien, info weglaten. nee.'

9. Aanvullende informatie verweerster na hoorzitting

Verweerster deelde op 20 mei 2021 en 10 juni 2021 samengevat nog het volgende mee.

1. Tijdens de hoorzitting op 17 mei 2021 is gesproken over een zorgmelding die verweerster bij Veilig Thuis zou hebben gedaan. Verweerster heeft dit echter nimmer gedaan. Zij heeft alleen haar zorgen geuit bij organisatie A over het feit dat klaagster op 2 oktober 2020 plotseling de begeleiding had stopgezet. Verweerster heeft haar zorgen in haar eindverslag opgenomen.

2. Verweerster is wel voornemens geweest om een melding te doen bij Veilig Thuis. Daarover is destijds ook overleg geweest met organisatie A. Tijdens de hoorzitting op 17 mei 2021 was verweerster in de veronderstelling daadwerkelijk een zorgmelding bij Veilig Thuis te hebben gedaan, ook omdat ze destijds aan de ouders had aangegeven voornemens te zijn een dergelijke melding te doen. Na de zitting heeft verweerster haar dossier nogmaals nagelopen. In het dossier zitten geen stukken van Veilig Thuis of een melding bij Veilig Thuis. De enige zorgmelding die verweerster heeft gedaan, is bij organisatie A geweest. Aan deze zorgmelding is verder geen gevolg gegeven, niet door verweerster en niet door organisatie A.

10. Aanvullende informatie klaagster na hoorzitting

Klaagster deelde in reactie op de informatie van verweerster van 20 mei 2021 en 10 juni 2021 nog het volgende mee op 13 juni 2021. Klaagster vindt het idee eromheen ongekend ongeacht of er nu wel of niet een zorgmelding is gedaan. Klaagster begrijpt niet dat verweerster heeft gezegd dat er een zorgmelding is gedaan terwijl dit niet het geval was.

11. Juridisch kader

De Beroepscode 2017 van de NVO is op 1 januari 2017 in werking getreden.

1.1. Artikel 12 van de Beroepscode 2017 (Wettelijke meldrechten) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

'1. Indien de pedagoog een redelijk vermoeden van kindermishandeling of huiselijk geweld heeft, kan hij -zo nodig zonder toestemming van de cliënt- een melding doen bij (...) (*bedoeld wordt Veilig Thuis; CvT*). De pedagoog volgt bij signalen van kindermishandeling of huiselijk geweld de stappen van de meldcode die op hem van toepassing is om tot een goed besluit te komen over het al dan niet doen van een melding.'

1.2. De meldcode voor pedagogen eist dat de pedagoog een stappenplan hanteert alvorens een melding te doen bij Veilig Thuis. De derde stap is dat de pedagoog spreekt met de cliënt en/of diens wettelijke vertegenwoordiger(s) alvorens een melding te doen.

2. De Beroepscode 2017 bevat een Bijlage genaamd OUDERSCHAP, GEZAG en (ECHT)SCHEIDING. Deze Bijlage bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

Toestemming van beide gezaghebbende ouders nodig?

Voor hulp, behandeling, begeleiding, diagnostiek, wetenschappelijk onderzoek en dergelijke is er toestemming van beide gezaghebbende ouders nodig.
(...)

Als twee gezaghebbende ouders het niet eens zijn over de behandeling, begeleiding of diagnostiek

Geeft de ene gezaghebbende ouder wel toestemming en de andere niet, dan geldt dit als een weigering en kan de behandeling, begeleiding of diagnostiek niet doorgaan.'

12. De beoordeling van de klacht

Het College overweegt als volgt.

1. Het College wijst er allereerst op dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de pedagoog bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

2. Klaagster klaagt er allereerst over dat verweerster niet de juiste hulp heeft verleend aan haar dochters X en Y. Klaagster heeft deze klacht niet geconcretiseerd of onderbouwd met bewijsstukken zoals verklaringen van haar dochters. Verweerster ontkent dat zij niet de juiste hulp heeft verleend en verklaart uitgebreid over de aard van haar werkzaamheden gedurende de 3,5 jaar dat de hulpverlening aan de dochters heeft geduurd. Zij trad op als de vertrouwenspersoon van de dochters. Niet is gesteld of gebleken dat verweerster hierbij onjuiste instrumenten heeft ingezet of dat de hulpverlening anderszins niet op orde was. Ook is van belang dat klaagster bij elke evaluatie van de hulpverlening wenste dat de inzet van verweerster werd voortgezet. Het College concludeert gelet op het bovenstaande dat voldoende aannemelijk is dat de hulp die verweerster aan de dochters heeft verleend ruimschoots binnen de grenzen is gebleven van een redelijk bekwame

beroepsuitoefening. Het College voegt hier aan toe dat de hulpverlening wel heel lang heeft geduurd met steeds nieuwe hulpvragen en nieuwe doelen. Hierdoor dreigde deze een oneindig karakter te krijgen. Dit is onwenselijk ook omdat dit een te grote betrokkenheid in de hand werkt van de hulpverlener bij zijn cliënten. Om dezelfde reden is het onwenselijk om cadeaus van een cliënt aan te nemen. Deze enkele feiten leiden echter nog niet tot klachtwaardig handelen van verweerster. Deze klacht is ongegrond.

3. De tweede klacht is dat verweerster niet aan correcte verslaglegging heeft gedaan. De verslaglegging bevat niet-relevante stukken of leugens, zo stelt klaagster. Tijdens de hoorzitting heeft klaagster uitgelegd dat zij hiermee doelt op de verslagen vanaf eind 2019, de periode dat klaagster en vader gingen scheiden. Daarvóór rapporteerde verweerster naar waarheid. Als voorbeeld van niet-correcte verslaglegging noemt klaagster dat verweerster in een verslag heeft geschreven dat bij haar bezoek dochter Y nog in haar pyjama liep zonder de context te vermelden. Dit is geen incorrecte verslaglegging maar een feitelijke waarneming van verweerster. Verweerster handelde niet onjuist door de door klaagster gewenste context niet op te nemen. Klaagster noemt geen andere voorbeelden. Verweerster brengt hierover -samengevat- naar voren dat zij bij de verslaglegging heeft geprobeerd zorgvuldig te zijn maar dat zij sommige zaken misschien niet geheel juist of volledig heeft weergegeven. Op verzoek van klaagster heeft zij ook een formulering aangepast. Het College kan op basis van het bovenstaande niet concluderen dat verweerster aan onjuiste verslaglegging heeft gedaan. Dit is ook anderszins niet gebleken. Het is een feit van algemene bekendheid dat dit soort verslagen onaangename informatie kan bevatten. Dit zegt echter niets over het waarheidsgehalte van het geschrevene. Deze klacht is ongegrond.

4. De derde en zesde klacht worden gezamenlijk behandeld vanwege hun onderling verband en samenhang. Deze zijn dat verweerster niet naar afspraak heeft gehandeld en niet consequent is geweest in haar afspraken. Klaagster concretiseert dit door te stellen dat verweerster huiswerkbegeleiding zou opstarten voor dochter X maar dat dit nooit is gebeurd. Verweerster ontkent echter dat zij dit zou doen. Zij heeft alleen gewerkt aan het scheppen van voorwaarden voor het maken van huiswerk (dagkaarten en de stappen van Meichenbaum). Zij mag geen huiswerkbegeleiding geven omdat dit strijdig is met de voorwaarden van het pgb. De lezingen van partijen hierover verschillen derhalve van elkaar. Bovendien deelde klaagster op 2 mei 2021 mee nooit aan verweerster te hebben gevraagd om huiswerkbegeleiding te geven. Het bestaan van de door klaagster gestelde afspraak is gelet hierop niet komen vast te staan. Niet is gesteld of gebleken van andere afspraken waaraan verweerster zich niet heeft gehouden, of waarin zij niet consequent is geweest. Deze klacht is ongegrond.

5.1. De vierde klacht is dat verweerster vertrouwelijke informatie aan vader heeft doorgegeven. Dit zou onder meer zijn gebeurd bij het afscheid van de dochters op 7 november 2020. In de hoorzitting voegt klaagster toe dat zij in de gesprekken met vader nadat hun relatie was verbroken, merkte dat hij over bepaalde informatie beschikte die zij niet met hem had gedeeld en die wél bekend was bij verweerster. Het ging dan over details als een slaapkamer, het huis, klaagsters nieuwe vriend en medicatie, of dat klaagster iets leuks had gedaan met de kinderen. Verweerster deelt hierover mee dat vader recht heeft op informatie over zijn dochters aangezien hij het gezag heeft. Zij is verplicht om hem informatie te geven als hij hierom verzoekt. Het is inderdaad zo dat de Beroepscode 2017 dezelfde rechten toekent aan de wettelijk vertegenwoordigers als het gaat om het nakomen van de verplichtingen uit de Beroepscode. Volgens de Beroepscode 2017 heeft de pedagoog een informatieplicht richting de wettelijk vertegenwoordigers over de aard en het doel van de professionele relatie. Verweerster diende vader dus over de voortgang van de hulpverlening te

informereren, ook nadat de ouders waren gescheiden. Het is onvermijdelijk dat in deze context feitelijke informatie over haar twee cliënten, zoals de nieuwe woonsituatie, wordt gedeeld. Niet is gebleken dat de informatie die verweerster met vader heeft gedeeld dusdanig vertrouwelijk was, dat zij hiermee is getreden buiten de normen van de beroepsgroep. Deze klacht is in zoverre ongegrond.

5.2. Dit is anders wat betreft het bezoek dat klagsters op 7 november 2020 aan de dochters heeft gebracht om afscheid van hen te nemen. Het bezoek vond plaats bij vader. De hulpverlening van verweerster was op dat moment al beëindigd, te weten eenzijdig door klagster op 2 oktober 2020. In de situatie dat de hulpverlening aan een minderjarige is gestopt door een van de gezaghebbende ouders, is het de pedagoog niet meer toegestaan om contact met zijn of haar cliënt(en) te hebben tenzij beide wettelijk vertegenwoordigers hiervoor expliciet toestemming hebben gegeven. Dit vloeit voort uit de Bijlage ouderschap, gezag en (echt)scheiding bij de Beroepscode 2017. Deze expliciete toestemming van één der wettelijk vertegenwoordigers ontbrak in dit geval. Verweerster heeft weliswaar op 3 november 2020 aan klagster bericht dat zij op 7 november 2020 afscheid wilde nemen van de dochters maar klagster heeft niet meer gereageerd op deze e-mail. Voor een bezoek bestond derhalve geen expliciete toestemming. Verweerster heeft door toch te gaan strijdig gehandeld met een redelijke bekwame beroepsuitoefening. In dit verband wordt nog opgemerkt dat op 7 november 2020 ook geen aanleiding meer bestond om een observatie bij vader te doen, zoals verweerster op 3 november 2020 schreef. De hulpverlening was immers al een maand eerder geëindigd. Deze klacht is in zoverre gegrond.

6. De vijfde klacht is dat verweerster niet in het belang van de dochters van klagsters heeft gehandeld. Hiervoor, bij de beoordeling van de eerste klacht, is overwogen dat voldoende aannemelijk is dat de hulp die verweerster aan de dochters heeft verleend ruimschoots binnen de grenzen is gebleven van een redelijk bekwame beroepsuitoefening. Dit betekent dat verweerster eveneens voldoende in het belang van de dochters heeft gehandeld. Klagster heeft deze klacht voorts onvoldoende geconcretiseerd of onderbouwd met bewijsstukken. Deze klacht is ongegrond.

7. De zevende klacht is dat verweerster de facturen van de SVB altijd gecorrigeerd heeft teruggestuurd. Verweerster deelt hierover mee dat zij aanvullende informatie in de omschrijving bij de facturen moest opnemen. Verweerster heeft dit gedaan en de gecorrigeerde facturen teruggestuurd naar klagster. Niet wordt ingezien waarom verweerster dit niet zou mogen doen om betaling van haar facturen te bewerkstelligen. Niet is gebleken dat verweerster over betaling direct contact heeft gezocht met de SVB. Deze klacht is ongegrond. Het College neemt met instemming kennis van het feit dat de SVB de laatste facturen van verweerster inmiddels heeft betaald.

8. Ten overvloede merkt het College nog op dat het na de hoorzitting ambtshalve van oordeel was dat verweerster zich niet heeft gehouden aan het stappenplan van de meldcode voor de beroepsgroep van pedagogen. In de hoorzitting op 17 mei 2021 en in haar schriftelijk verweer heeft verweerster hierover verklaard dat zij begin oktober 2020 een melding bij Veilig Thuis heeft gedaan nadat klagster de hulpverlening op 2 oktober 2020 abrupt had gestopt. De reden hiervoor was dat de dochters als gevolg van de stopzetting geen vertrouwenspersoon meer hadden. Verweerster heeft dit gedaan zonder zich aan de derde stap van de meldcode te houden, te weten een overleg met cliënten vóór het doen van een melding. Na de hoorzitting heeft verweerster dit echter teruggenomen. Zij stelt thans dat zij alleen voornemens is geweest om een melding te doen bij Veilig Thuis, maar dat zij dit nooit gedaan heeft en dat zij alleen haar zorgen over de plotselinge stopzetting van de begeleiding heeft geuit bij organisatie A, de organisatie die door de scheiding van ouders bij de dossiers betrokken is geraakt. Hoewel het uiterst merkwaardig en onzorgvuldig is dat

verweerster na de hoorzitting haar stellige verklaringen herroept, heeft het College niet kunnen vaststellen dat de verklaringen van verweerster 'na hoorzitting' niet juist zijn zodat het College niet kan vaststellen dat verweerster zich niet aan het stappenplan van de meldcode heeft gehouden. Het College laat het daarom bij deze opmerking.

13. Uitspraak

Het voorgaande overwegende komt het College tot de volgende uitspraak.

De vierde klacht is gedeeltelijk gegrond op het punt dat verweerster zonder expliciete toestemming van klaagster en nadat de hulpverlening was geëindigd, afscheid heeft genomen van haar cliënten, dochter X en dochter Y. Voor het overige is de vierde klacht ongegrond. De overige klachten zijn eveneens ongegrond.

Het College acht het gelet op het bovenstaande passend om verweerster een maatregel op te leggen. Aan verweerster wordt de disciplinaire maatregel van een waarschuwing opgelegd. Met het opleggen van een waarschuwing wil het College uitdrukken dat er sprake is van een zakelijke terechtwijzing naar aanleiding van een onjuiste handelwijze. De waarschuwing heeft geen gevolgen voor de beroepsuitoefening van verweerster. Het College is van oordeel dat verweerster ondanks haar handelen in deze casus, verantwoord, volgens de professionele standaard van de NVO, haar werkzaamheden kan blijven uitoefenen.

Aldus gedaan op 12 augustus 2021 door het College van Toezicht.

de heer mr. T.J. Dorhout Mees, voorzitter

mevrouw mr. J. Siemons, ambtelijk secretaris